

Sygn. akt VI ACa 1724/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marcin Strobel

Sędziowie: SA Beata Waś

SO (del) Marcin Łochowski (spr.)

Protokolant: Katarzyna Łopacińska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 29 września 2014 r.

sygn. akt XVII AmA 57/13

I. uchyła zaskarżony wyrok i odrzuca odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 grudnia 2012 r. nr (...) oraz zasądza od (...) Bank (...) S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. zasądza od (...) Bank (...) S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1724/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 28 grudnia 2012 r. nr (...) uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie (...) S.A. z siedzibą w W., polegającą na nieprzekazywaniu konsumentom informacji o tym, że jednym z warunków koniecznych do otrzymania nagrody pieniężnej należnej posiadaczom (...) w ramach sprzedaży premiowej jest posiadanie na rachunku bankowym na koniec miesiąca środków umożliwiających pobranie opłaty z tytułu prowadzenia rachunku, co jest działaniem bezprawnym stanowiącym nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 6 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. Nr 171 z 2007 r., poz. 1206 ze zm. – dalej, jako:

„u.p.n.p.r.”) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 lutego 2012 r.

Z tego tytułu na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 184 – dalej, jako: „u.o.k.k.”) Prezes UOKiK nałożył na (...) S.A. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 605.955 zł, płatną do budżetu państwa.

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., który przejął (...) S.A. wniósł odwołanie od decyzji. Powód zaskarżył pkt I. decyzji w części o brzmieniu „uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie (...) S.A. z siedzibą w W. polegające na nieprzekazywaniu konsumentom informacji o tym, że jednym z warunków koniecznych do otrzymania nagrody pieniężnej należnej posiadaczom Rachunku (...) w ramach sprzedaży premiowej jest posiadanie na rachunku bankowym na koniec miesiąca środków umożliwiających pobranie opłaty z tytułu prowadzenia rachunku, co uznał za działanie bezprawne stanowiące nieuczciwą praktykę rynkową” oraz w brzmieniu „oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów”. Odwołujący w całości zaskarżył pkt II. decyzji, tj. zarówno co do zasady, jak i co do wysokości nałożonej kary pieniężnej. Domagał się uwzględnienia odwołania i uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 29 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i obciążył powoda kosztami postępowania.

Sąd I instancji ustalił, że (...) S.A. z siedzibą w W. był przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), do którego działalności należało świadczenie usług bankowych, w tym prowadzenie rachunków bankowych, pośrednictwo pieniężne i finansowa działalność usługowa. W dniu 19 września 2011 r. dokonano wpisu do KRS z powodu przekształcenia oddziału instytucji kredytowej działającego na terytorium (...) S.A. – w bank krajowy. Doszło przy tym do wstąpienia nowo utworzonego banku z mocy prawa we wszystkie prawa i obowiązki instytucji kredytowej objęte działalnością oddziału (sukcesja uniwersalna).

Wśród oferowanych produktów bank prowadził Rachunek (...). Od 1 lutego 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. każdy posiadacz takiego rachunku mógł uzyskać nagrodę pieniężną w wysokości 6 zł. Zgodnie z pkt 1.5.1. Tabeli Opłat i Prowizji rachunków bankowych prowadzonych dla klientów indywidualnych w (...) nagroda pieniężna należna klientowi banku była wypłacana poprzez uznanie Rachunku Podstawowego kwotą nagrody do 15. dnia następnego miesiąca kalendarzowego, jeśli m.in. w danym miesiącu kalendarzowym pobrano opłatę za prowadzenie tego Rachunku Podstawowego w PLN oraz nie został on zamknięty przed wypłatą nagrody pieniężnej.

Zdaniem Sądu I instancji, prawidłowym jest założenie, że przeciętny konsument w braku informacji o terminie pobrania opłaty za prowadzenie rachunku miał prawo zakładać, że posiadanie w jakimkolwiek dniu okresu rozliczeniowego (tu miesiąca), środków wystarczających na pokrycie opłaty, było wystarczające dla pobrania opłaty za prowadzenie rachunku, a tym samym stanowiło podstawę do uzyskania nagrody pieniężnej. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że informacja o warunkach otrzymania nagrody, pomijająca warunek posiadania środków na koncie na koniec miesiąca była informacją niepełną i niezrzetelną, która mogła istotnie zniekształcić zachowania rynkowe konsumenta. Otrzymanie od kontrahenta niepełnego komunikatu w konsekwencji mogło prowadzić konsumenta do wyciągnięcia niewłaściwych wniosków w zakresie odnoszącym się do jego uprawnień i obowiązków związanych z umową o Rachunek (...) (art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 3 pkt 1 u.p.n.p.r.). Brak tej informacji skutkowało niemożnością spełnienia warunku do uzyskania nagrody, nawet jeśli konsument spełnił znane mu warunki uzyskania nagrody, tj. dokonał 5 transakcji bezgotówkowych kartą. Tym samym, pod wpływem zaniechania powoda, konsument mógł podjąć decyzje dotyczące umowy, których inaczej by nie podjął. Tym bardziej, że konstrukcja nagrody zakładała, że była to nagroda gwarantowana po spełnieniu warunków jej uzyskania, a nie nagroda losowa, niezależna od działań podjętych przez stronę.

Zdaniem Sądu I instancji, powód dopuścił się w ten sposób praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zaistniały przeto przesłanki do nałożenia kary pieniężnej o których mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. Kara w wysokości 0,05 % przychodu jest adekwatna do zakresu i stopnia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów oraz stanowi na tyle odczuwalną dolegliwość, że spełni funkcję prewencji szczególnej w odniesieniu do powoda jak też jest

wystarczającą przestrogą dla innych przedsiębiorców przed naruszaniem zbiorowych interesów konsumentów. Przy tym kara ta nie jest wygórowana. Nominalna wysokość kary jest natomiast ściśle uzależniona od rozmiarów i zakresu działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda. Należy mieć także na względzie fakt, że kara w orzeczonej wysokości nie stanowi zagrożenia dla dalszego funkcjonowania powoda na rynku.

Z tych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. orzekł, jak w zaskarżonym wyroku, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

W apelacji (...) Bank (...) S.A. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając temu orzeczeniu w pierwszej kolejności:

- niepoprawne wskazanie w sentencji wyroku, że dotyczy on „sprawy z odwołania (...) Bank (...) (poprzednio: (...)) Spółki Akcyjnej z (...) w W.”, a w konsekwencji wadliwe przypisanie (...) Bank (...) S.A. sprawstwa praktyki opisaną w decyzji i odpowiedzialności represyjnej w postaci kary pieniężnej, za czyn którego (...) Bank (...) S.A. nie popełnił;
- rozpoznanie sprawy przez Sąd I instancji bez wcześniejszego zbadania, czy przeszły na (...) Bank (...) S.A. wszystkie prawa i obowiązki wynikające z zaskarżonej decyzji, której adresatem jest (...) S.A., przedstawiając do oceny Sądu Apelacyjnego, czy (...) Bank (...) S.A. ma legitymację procesową czynną do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie na podstawie art. 81 ust. 1 u.o.k.k. w zw. z art. 479²⁸ § 1 pkt 1 oraz art. 479²⁸ § 2 k.p.c. (zarzut nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji);
- pominięcie w ramach kontroli legalności zaskarżonej decyzji oceny jej ważności, z uwagi na brak jej doręczenia adresatowi i ustanie bytu prawnego jej adresata oraz brak normy prawnej przenoszącej na (...) Bank (...) S.A. obowiązek jej wykonania;
- pominięcie w ramach kontroli legalności decyzji oceny jej ważności, z uwagi na jej podpisanie z upoważnienia Prezesa Urzędu przez Dyrektora Departamentu (...) M. N., mimo braku w aktach postępowania administracyjnego dokumentu takiego upoważnienia.

W konsekwencji, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku ze zniesieniem postępowania oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego ewentualnie o zmianę wyroku i uwzględnienie w całości odwołania od zaskarżonej decyzji, a także zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest zasadna o tyle, o ile kwestionuje legitymację materialną czynną po stronie skarżącego.

Zgodnie z art. 479^{31a} § 2 k.p.c. sąd ochrony konkurencji i konsumentów odrzuca odwołanie wniesione po upływie terminu do jego wniesienia, niedopuszczalne z innych przyczyn, a także wtedy, gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie braków odwołania. Nie ulega wątpliwości, że odwołanie może zostać wniesione jedynie przez podmiot, będący stroną w postępowaniu przed Prezesem UOKiK (zob. art. 479²⁹ § 1 k.p.c.).

Wymaga podkreślenia, że zaskarżona decyzja została wydana w dniu 28 grudnia 2012 r. Jako adresat decyzji został wskazany (...) S.A. Decyzja ta została wysłana przez Prezesa UOKiK na adres pełnomocnika (...) S.A. w dniu 31 grudnia 2012 r. Przesyłka zawierająca decyzję została faktycznie doręczona (...) Bank (...) w dniu 2 stycznia 2013r.

(...) Bank (...) S.A. nie był zatem stroną postępowania przez Prezesem UOKiK. Z tego względu nie ma legitymacji do wniesienia odwołania od decyzji, która dodatkowo go nie dotyczy.

Oczywiste jest jednak, że odwołanie od decyzji, której adresatem był (...) S.A. może wnieść również następca prawny tego banku. Przy czym decydujące znaczenie na tej płaszczyźnie ma to, czy obowiązek, którego dotyczy decyzja, przeszedł na następcę (...) Bank (...) S.A. Następstwo procesowe w postępowaniu administracyjnym jest w tym

wypadku konsekwencją przejścia na następcę prawnego obowiązku, którego dotyczy postępowanie przed Prezesem UOKiK. Innymi słowy, (...) Bank (...) S.A. ma o tyle przymiot strony postępowania, a co za tym idzie legitymację do wniesienia odwołania, o ile obowiązek objęty decyzją przeszedł na ten bank (zob. art. 30 § 4 k.p.a.).

Istotne jest w tym kontekście, że w 2012 r. doszło do przejęcia (...) S.A. (spółka przejmowana) przez powoda (spółka przejmująca) w trybie art. 492 § 1 k.s.h., przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Podstawą przejęcia były uchwały walnego zgromadzenia spółki przejmowanej z dnia 14 listopada 2012 r. oraz zarządu spółki przejmującej również z dnia 14 listopada 2012 r. Stosownie do treści art. 493 § 1 k.s.h. spółka przejmowana zostaje rozwiązana, bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, w dniu wykreślenia z rejestru. Niesporne jest, że na skutek wykreślenia z rejestru (...) S.A. z dniem 31 grudnia 2012 r. utracił osobowość prawną (zob. art. 37 § 1 k.c. w zw. z art. 493 § 1 k.s.h.).

Z kolei zgodnie z art. 494 § 1 k.s.h. spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że nałożony prawomocną decyzją Prezesa UOKiK na spółkę przejmowaną obowiązek zapłaty kary pieniężnej przechodzi w oparciu o art. 494 § 1 k.s.h. na spółkę przejmującą tak samo, jak każde inne zobowiązanie pieniężne, obciążające spółkę przejmowaną.

Nadto, na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej (art. 494 § 2 k.s.h.). Przepis ten wprowadza ograniczoną sukcesję uniwersalną praw i obowiązków o charakterze administracyjnym (publicznoprawnym). Nie ulega bowiem wątpliwości, że zarówno przepisy poszczególnych ustaw, jak i treść samej decyzji mogą wykluczać przejście na spółkę przejmującą określonych praw lub obowiązków. Co więcej, stosunek materialnoprawny prawa administracyjnego ma co do zasady charakter osobisty, co oznacza, że publiczne prawa i obowiązki pozostają trwale związane z tą osobą, dla której zostały ustanowione. Dlatego też w orzecznictwie i doktrynie prawa administracyjnego ugruntowana jest teza, iż sukcesja administracyjnoprawna stanowi wyjątek od zasady osobistego charakteru stosunku administracyjnoprawnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 r., II CK 132/04).

Przy czym przepisy u.o.k.k. w żaden sposób nie odnoszą się do tego zagadnienia. W szczególności przepis art. 106 ust. 4 u.o.k.k., zgodnie z którym w przypadku gdy przedsiębiorca powstał w wyniku połączenia lub przekształcenia innych przedsiębiorców, obliczając wysokość jego obrotu, o którym mowa w ust. 1, Prezes UOKiK uwzględnia obrót osiągnięty przez tych przedsiębiorców w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie stanowi takiej regulacji. Przepis ten jedynie określa sposób ustalania obrotu przedsiębiorcy powstałego w wyniku połączenia, ale nie odnosi się do kwestii przejścia określonych obowiązków ze spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

Wymaga wyjaśnienia, że przepis art. 494 k.s.h. stanowi implementację do prawa polskiego art. 19 ust. 1 trzeciej dyrektywy Rady z dnia 9 października 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (Dz.U.U.E. L 1978.295.36), zastąpionej obecnie dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych (Dz.U.U.E. L 2011.110.1). Zgodnie z art. 19 ust. 1 w. dyrektywy 1 łączenie ma następujące równoczesne skutki z mocy prawa: a) przeniesienie – zarówno między spółką przejmowaną i spółką przejmującą, jak i w odniesieniu do stron trzecich – wszystkich aktywów oraz pasywów spółki przejmowanej na spółkę przejmującą; b) akcjonariusze spółki przejmowanej stają się akcjonariuszami spółki przejmującej; c) spółka przejmowana przestaje istnieć. Przepis art. 19 ust. 1 dyrektywy 2011/35/UE ma identyczne brzmienie.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 marca 2015 r., C-343/15 artykuł 19 ust. 1 trzeciej dyrektywy Rady z dnia 9 października 1978 r. powinien być interpretowany w ten sposób, że „połączenie przez przejęcie” w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy powoduje przeniesienie na spółkę przejmującą obowiązku

zapłaty grzywny nałożonej ostateczną decyzją po tym połączeniu za wykroczenia w świetle prawa pracy popełnione przez spółkę przejmowaną przed wspomnianym połączeniem.

Nie ulega jednak wątpliwości, że po pierwsze, w niniejszej sprawie nie miało miejsce wydanie decyzji wobec spółki przejmującej ((...) Bank (...) S.A.). Po drugie, poza sporem jest, że kwestia odpowiedzialności karnej, czy też quasi-karnej nie jest regulowana przez trzecią dyrektywę Rady z dnia 9 października 1978 r., a obecnie – dyrektywę 2011/35/UE.

Wymaga zatem rozważenia charakter kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 106 ust. 1 u.o.k.k. Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 23 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U.UE. L. 2003.1.1) decyzje podjęte na mocy art. 23 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia (w tym nakładające kary pieniężne w wysokości do 10% przychodu za naruszenia art. 101 lub 102 TFUE) nie mają charakteru sankcji karnych.

Trzeba jednak zgodzić się z tezą, że „kary pieniężne nakładane przez organy regulacji rynku nie mają charakteru sankcji karnych. Jednakże mając na względzie ... zapatrywania Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ..., w zakresie w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji w tym zakresie, powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej. Powoduje to, że sprawa z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nakładającej karę pieniężną na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego powinna zostać rozpoznana z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym.” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 r., III SK 1/10). Wynika to z faktu, że postępowania z zakresu prawa konkurencji, w których nakładane są kary pieniężne, są „postępowaniami karnymi”, przynajmniej w rozumieniu Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Zatem zarówno na organie antymonopolowym, jak i na sądach rozpatrujących odwołania od jego decyzji spoczywa obowiązek zapewnienia bardzo wysokiego standardu ochrony praw przedsiębiorców, którym zarzuca się naruszenie przepisów u.o.k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10).

Nadto, analiza przesłanek, którymi kieruje się Prezes UOKiK wymierzając karę pieniężną prowadzi do wniosku, że są to okoliczności ściśle osobiste dotyczące zachowania konkretnego przedsiębiorcy. W przypadku naruszenia zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Prezes UOKiK bierze bowiem pod uwagę okoliczności łagodzące, takie jak: a) dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, b) zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, c) podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków, d) współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania (art. 106 ust. 3 pkt 1 u.o.k.k. w zw. z art. 106 ust. 3 pkt 2 u.o.k.k.). Natomiast, zgodnie z art. 106 ust. 4 pkt 2 u.o.k.k. okolicznościami obciążającymi są: a) znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, b) znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszenia, c) dokonanie uprzednio podobnego naruszenia i umyślność naruszenia. Z całą pewnością powód nie mógłby w odwołaniu powoływać się na zdecydowaną większość ww. okoliczności w odniesieniu do własnego zachowania. W konsekwencji, przy założeniu, że obowiązek stwierdzony zaskarżoną decyzją przechodzi na spółkę przejmującą, należałoby uznać, że (...) Bank (...) S.A. w istocie rzeczy odpowiadałby za czyn cudzy, a nie własny.

Według Sądu Apelacyjnego, nie jest przy tym możliwe zrealizowanie jednej z istotnych funkcji kary wymierzanych na podstawie art. 106 ust. 1 u.o.k.k. w wypadku konieczności poniesienia ekonomicznego skutku takiej kary przez inny podmiot, niż dopuszczający się naruszenia przepisów u.o.k.k. Kary te pełnią przecież w dużej mierze funkcję represyjną (w postaci nałożenia określonej represji – uciążliwości finansowej na naruszcziela przepisów ustawy). Funkcja ta nie jest realizowana w wypadku uiszczenia kary przez podmiot, który nie dopuścił się naruszenia. Trudno też w takiej sytuacji mówić o prewencji indywidualnej (na co wskazywał Sąd Okręgowy) – skoro naruszczieli utracił byt prawny.

Te okoliczności dobitnie wskazują, że obowiązek zapłaty kary pieniężnej wymierzonej na podstawie art. 106 ust. 1 u.o.k.k., stwierdzony nieprawomocną decyzją Prezesa UOKiK, biorąc pod uwagę charakter i cele kary oraz okoliczności

wpływające na wysokość kary, nie przechodzi na spółkę przejmującą na podstawie art. 494 k.s.h. Z tego też względu powód nie miał legitymacji do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji.

Oczywiście podnoszony w tym kontekście przez powoda zarzut nieważności postępowania jest kompletnie chybiony. Brak legitymacji strony nie stanowi przecież przyczyny nieważności postępowania (zob. art. 379 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji jest zbędne. Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i w oparciu o art. 479^{31a} § 2 k.p.c. odrzucił odwołanie (...) Bank (...) S.A., jako wniesione przez podmiot nieuprawniony oraz na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Nadto, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 ww. rozporządzenia zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.